

kritiska eu-fakta

utges av Folkrörelsen Nej till EU | nr 151 | oktober 2018 | pris 20 kr

KRITISKA EU-FAKTA

Nummer 150 juni 2018

Kritiska EU-fakta ges ut av

Folkrörelsen Nej till EU

Ansvarig utgivare:

Eva-Britt Svensson

Redaktör: AnnaLisa Eneroth

Kerstin Nordqvist

Redaktionsutskott:

Beng-Åke Berg, AnnaLisa Eneroth,

Marie Ericsson, Per Hernmar,

Jan-Erik Gustavsson,

Kerstin Nordqvist

Redaktionens adress:

Kritiska EU-fakta c/o Eneroth,

Furutåvägen 36 A, 352 54 Växjö

Telefon: 073-026 0330

e-post: ansa.eneroth@swipnet.se

Omslagsbild: Robert Nyberg

Adressändring och prenumeration:

Kritiska EU-fakta

Viktoriahuset, Linnégatan 21, 3 tr,

413 04 Göteborg

Telefon: 031-701 01 77

Rikskansli och materialkontor:

Folkrörelsen Nej till EU

Viktoriahuset, Linnégatan 21, 3 tr,

413 04 Göteborg

Telefon: 031-701 01 77

e-post: kansli@nejtillu.se

Nästa nummer utkommer

i december 2018

Manusstopp 15 november

Tryck: DanagårdLiTHO AB

Göteborg 2018

Bli medlem:

Prenumeration:

4 nummer 100 kr

Medlemskap inkl. pren. 300 kr

[arbetslösa, långtidsjukskrivna,

pensionärer och studerande 150 kr

familjer 400 kr]

Plusgiro 433 02 07- 4

LEDARE

EU: Inhuman flyktingpolitik, klimatpassivitet och upprustning

EU är ett projekt som drogs igång av Europas eliter efter andra världskriget. En samling gamla kolonialländer på fallrepet drömde om att gemensamt förvalta det koloniala arvet och återigen bli en stormakt.

NÄR DET KALLA KRIGET tog slut och Sovjetunionen kollapsade kunde avgörande steg mot att förverkliga en inre marknad och bildandet av en enhetlig union förverkligas. När nu USA drar sig tillbaka från Europa uppstår ett maktvakuum som EU villigt vill fylla. En utrikestjänst har bildats och 2025 kommer en militärpakt att bildas som kommer att stå under EU-kommando. EU-ländernas samlade militära resurser utgör nummer två i världen. Men det är inte nog för EU. Alla länder i det nya militära samarbetet Pesco, ska öka sina militära kostnader till två procent av BNP. Sverige ökar sin försvarsbudget totalt med uppemot 20 procent.

EU förbereder sig på krig.

SAMTIDIGT HAR ÅRETS SOMMAR visat hur omfattande klimatförändringarna är med det extremväder Europa upplevt. Isen smälter snabbt i Arktis och även i Antarktis. EU har förlitat sig på att marknadskrafterna själva ska minska utsläppen av koldioxid genom systemet med utsläppsrätter. Systemet har varit fullständigt ineffektivt och priser på utsläppsrätterna alldeles för låga. Efter en viss höjning av priserna väntas de ge en viss effekt – men inte så att de matchar de ökande klimatförändringarna. EU gömmer sig bakom Paris-avtalets allmänna och svepande löften om kommande utsläppsminskningar.

50 000 FLYKTINGAR SOM FÖRSÖKT komma in i EU har utlöst en kris inom EU:s ledning. EU är dock rörande överens om den övergripande målsättningen att hålla immigration och flyktingmottagande på ett absolut minimum. Därför har man inte haft svårt att komma överens om att utöka EU:s gränsbevakning och upprätta flyktingläger i Libyen. Diskussionen inom EU har mest gällt i vilken utsträckning man ska ha en symbolisk mottagning av flyktingar för att ge sken av att leva upp till EU:s egna "värderingar".

EU:s verkliga politik blir alltmer tydlig:

Inhuman flyktingpolitik - klimatpassivitet och militär upprustning

Militär upprustning går före klimatåtgärder

Sommarens bränder och torka har satt fokus på klimatet. Trots det verkar inte svenska politiker förstå att en ökad och nödvändig satsning på klimatomställning är ett viktigt bidrag till allmän säkerhet och jobbskapande. Tvingade att ge besked inför riksdagsvalet i september föreslog riksdagspartierna allt mellan futtiga 7 – 14 miljarder kronor i klimatåtgärder.

Detta är mycket mindre än EU-avgiften på 40 miljarder kronor per år, en avgift som förväntas öka med 15 miljarder kronor. Riksdagspartiernas åtgärder kan också ställas i relation till försvarskostnaderna som uppgår till cirka 40 miljarder per år, och som förväntas öka till 80 miljarder kronor, som en del av EU:s militära PESCO-avtal, som regeringen under stort hemlighetsmakeri undertecknade i december. Det finns också pengar på nära håll hos det bankkapital, som i praktiken styr EU:s och Sveriges politik. De fyra svenska storbankerna Nordea, Handelsbanken, SEB och Swedbank gjorde 106 miljarder kronor i vinst 2017, vilket är en ökning med 14 miljarder kronor sedan 2016 och 70 miljarder kronor delades ut till aktieägarna.

Utsikterna att världens länder skall kunna uppnå det frivilliga Parisavtalet att temperaturstegringen skall stanna under två grader (helst 1,5 grader) blir alltmer avlägset. Det sägs ibland att Sverige måste vara med i EU för klimatets och miljöns skull, men EU:s allomfattande åtstramningspolitik kan inte lösa klimatproblemet. Det positiva är att allt fler inser att det krävs en radikal samhällsomvandling för att koldioxid- och metanutsläpp inte skall ta kål på mänskligheten.

Uttalande antaget på styrelsemöte för FNEU den 25 augusti 2018

Norden i rörelse

På initiativ av Tord Björk i Jordens Vänner så hölls den 25–26 augusti mötet Norden i rörelse på Kvarnby folkhögskola i Malmö. Mötet var en nordisk uppföljning av Europe in Movement som hölls i Barcelona under januari 2018. Syftet med mötet "Norden i rörelse" var att stärka det nordiska samarbetet i allmänhet samt att ha en diskussion kring frågor så som sociala rättigheter, naturförvaltning, miljö, fred, kritik av EU, alternativ till nuvarande handelsavtal och så vidare. Den baskiska aktivisten Leire Azkargorta, från det europeiska sekretariatet för International Peoples Assembly (IPA), informerade om detta nya internationalistiska och folkliga initiativ som nu växer fram på många kontinenter. Ett tjugotal deltagare från främst nordiska organisationer deltog i mötet och Folkrörelsen Nej till EU representerades av Per Hernmar och Lars Jirvén.

Lars Jirvén

EU:s flyktingkris – den europeiska humanismens nederlag

PÅ EU:S TOPPMÖTE i juni 2018 stod flyktingfrågan i centrum. Frågan har i grunden inte varit att enas om någon allmän policy om hur flyktingkrisen i världen ska lösas. Frågan har hela tiden varit hur många flyktingar ska EU ta emot och hur ska de fördelas på olika länder – eller för att uttrycka saken klart: hur lite flyktingar kan EU-länderna ta emot utan att fullständigt förlora all trovärdighet vad gäller mänskliga rättigheter vid flyktingströmmar. Under 2018 har EU med sina 500

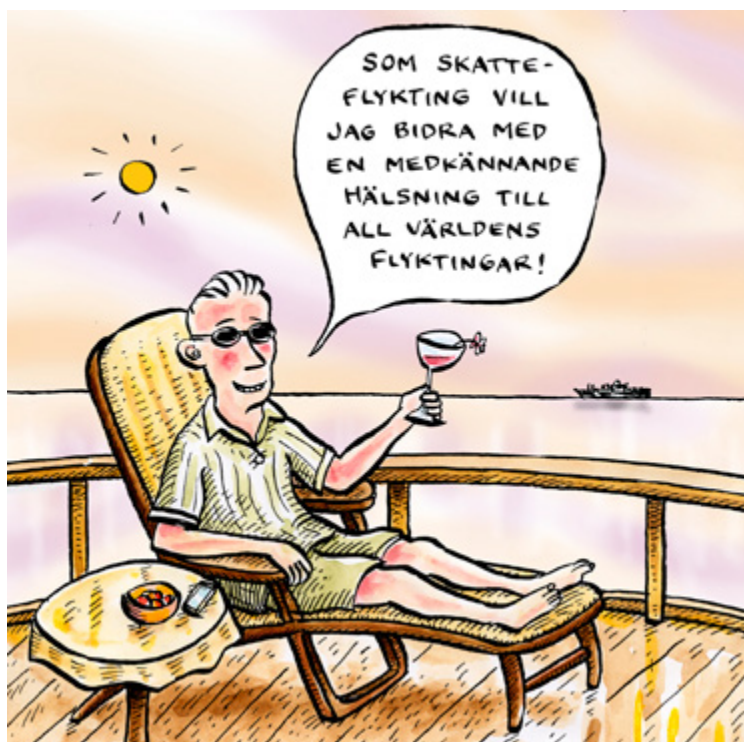

Bild: Robert Nyberg

miljoner tagit emot 50 000 flyktingar – det var detta som utlöste den så kallade Flyktingkrisen inom EU.

EU-samarbete med slavhandlare

Efter flyktingkrisen 2015 slöt EU avtal med Turkiet om att stoppa flyktingarna i Turkiet. Ett sådant avtal var omöjligt att sluta med det söndertrasade och laglösa Libyen. Sammanbrottet för den Libyska staten med sin stora arbetsmarknad för afrikansk arbetskraft har satt press på grannländer i syd och medfört ökat behov av migration. I Libyen möts dessa av flyktingsmugglarna. EU har upprättat ett samarbete med en Libysk kustbevakning. Denna har utbildats och dess arbete har dokumenterats när man jagat och slagit flyende migranter på havet och låtit dem drunkna. Det finns flera exempel på samarbete mellan Libysk kustbevakning och människosmugglare. I Libyen har uppskattat man att det finns uppemot 20 000 migranter i läger. I dessa läger kan slavhandlare hämta människor till försäljning vilket dokumenterades i november 2017 av CNN (Cable News Network). EU:s framgångar med att stoppa smugglingen över havet har medfört att smugglarna istället utnyttjar migranter som tvångsarbetare eller kidnappar dem och begär lösensumma. Om ingen lösensumma betalas skjuts ofta offren. Detta har varit välkänt för EU redan innan CNN:s ' avslöjande ' hösten 2017.

4 | kritiska eu-fakta | nr151 | oktober | 2018

Flyktinghumanismens nederlag

Tidigare var flyktingmotståndet inom EU begränsat till Ungern, Polen, Tjeckien och Slovakien; den så kallade Visegradgruppen. Men därefter har främlingsfientliga partier tagit över regeringsmakten även i Italien, Österrike och Slovenien. Till slut hotades Angela Merkel från regeringspartnerns inrikesminister i Bayern att avvisa alla flyktingar vid Bayerska gränsen. Därmed var möjligheten att ens föra en minimiversion av human flyktingpolitik

stängd. Flyktingfrågan inom EU:s ledarskikt har nu nått vägs ände. Den flyktingfientliga majoriteten visar vad EU är bra på och används till. Det är också en förklaring till den allt mer positiva inställningen till EU bland rasistiska och islamofobiska grupper inom EU. Detta är antihumanismens seger inom EU och kan slå in öppna dörrar för fortsatt negativ utveckling av de humanistiska värdena inom EU.

Stefan Lövens argument

Regeringar i rika länder som Sverige och Tyskland har velat att de fattiga länderna i syd och öst solidariskt ska ta ansvar för mottagandet av flyktingar till EU. Sveriges Stefan Löven har ständigt upprepat hur mycket han och regeringen önskar ta emot många flyktingar, bara EU som helhet lyckas komma överens – något som massmedia låtit sig nöja med och inte ifrågasatt. Sverige skulle mycket väl på egen hand ha kunnat fortsätta att ta emot flyktingar av humanitet och solidaritet, samt för att protestera mot utvecklingen inom EU. Men nu visar det sig att Stefan Lövens argument, för att lämna över hela flyktingfrågan till EU, var ett sätt att slippa ta eget ansvar.

Flyktingläger utanför EU

När Sveriges/Tysklands linje om ett minimalt flyktingmottagande kapsejsat lanserades att man ska utreda möjligheten till plattformar och flyktingläger utanför EU. Detta har tillämpats av Australien som förlägger flyktingar på öar som inte tillhör Australien. Där är insynen låg och omfattande övergrepp i stor skala har dokumenterats. Lägren fungerar i praktiken som en del i politiken att avskräcka flyktingar och migranter att söka sig till Australien. De flyktingläger i Libyen som EU nu vill anlägga i samarbete med eller administrerade av Libyska myndigheter riskerar att upprepa det som hänt i Australiska flyktingläger och leda till fortsatt tvångsarbete och slavgömsling.

Eurostat visar på risk för demografisk tillbakagång

EU har under 2018 tagit emot 50 000 flyktingar och skulle enligt beräkningar kunna ta emot uppemot ytterligare mellan 30 000 – 50 000 flyktingar totalt. Detta utlöste en flyktingkris i en union bestående av 500 miljoner inneboende.

Samtidigt visar EU:s statistikbyrå Eurostat på två möjliga demografiska utvecklingslinjer för EU; den enligt Eurostat troliga där EU:s invånarantal marginellt sjunker från 518 till 513 miljoner. Samtidigt visar Eurostat på alternativet där all invandring till EU upphör och då EU:s befolkning sjunker med uppemot 20 procent, till 408 miljoner år 2080. Med en ökad invandringsfientlighet är det senare alternativet inte helt osannolikt.

Per Hernmar

EU-parlamentet säger ja till vapenutveckling och upprustning

MYTEN OM ATT EU är ett fredsprojekt avslöjades ännu en gång när EU-parlamentet den tredje juli tog ytterligare ett steg för militär upprustning, när det röstade för det Europeiska försvarsutvecklingsprogrammet (European Defence Industrial Development Programme). Programmet hade föreslagits av EU-kommissionen i juni 2017.

Uppgåelsen, som redan hade fått ja av medlemsstaterna, accepterades med 478 röster för och 179 emot. Ett tillägg som sökte att förhindra utveckling av autonoma vapenprojekt – tidigare stött av en majoritet av medlemsstaterna men som gavs upp i förhandlingarna – fick stöd av enbart 207 ledamöter.

anfallsmålen. Artificiell intelligens (AI) har nu nått ett stadium där användning av sådana vapensystem är möjliga inom några år och inte om ett tio-tal år. Autonoma vapenprojekt har beskrivits som en tredje revolution i krigföring, efter krutet och kärnvapen.

VI BORDE ALLA vara mycket oroade över EU:s försvarsutvecklingsprogram och dess stöd till vapenindustrin. Genom att acceptera programmet har EU-parlamentet öppnat vägen för ett paradigmskifte som innebär militära lösningar på komplicerade problem. EU-parlamentet har därmed låtit sig kraftigt påverkas av EU:s militärindustriella komplex. Samma företag som har påverkat kommissionen och parlamentet är de som gynnas av EU-medborgarnas skattepengar.

Försvarsutvecklingsprogrammet kommer att belasta EU:s budget med 500 miljoner euro 2019-2020 för utveckling av ny militär teknologi inklusive kontroversiella obemannade och autonoma vapensystem. Detta bereder vägen för EU-beväpnade drönare och möjliga dödsrobotar, som kan användas och även säljas utan för EU av de enskilda medlemsstaterna.

Istället för att bidra till fred och avspänning kommer försvarsutvecklingsprogrammet förvärpa den globala kapprustningen, som i sin tur föder våldsamma konflikter till förfång för dialog och diplomati. Den Europeiska försvarsfonden, som Sveriges riksdag ställde sig bakom 2017, planeras för 13 miljarder euro 2021-2027 ur EU:s budget för att gynna försvarsindustri. Detta är mer än de 11 miljarder euro EU planerar för humanitär hjälp i långtidsbudgeten. Dessutom förväntas medlemsstaterna själva bidra med ytterligare 35 miljarder euro till vapenindustrin.

UNDER TIDEN HAR 700 vetenskapsmän och akademiker, de flesta från 19 EU-länder, skrivit under ett on-line upprop som kräver att EU stoppar finansiering av militärforskning (<https://www.researchersforpeace.eu/researchers-peace>).

De inbjuder sina kollegor i vetenskapssamhället att ge sitt stöd. "Investering av EU-pengar i militär forskning och utveckling kommer inte bara att avleda resurser från mera fredliga områden, men kommer sannolikt också att spåda på vapenutvecklingen, underminera säkerheten i Europa och på andra ställen", säger uppropet.

"EU som mottagare av Nobels fredspris 2012 skall istället finansiera mera innovativ och modig forskning, som hjälper till att tackla grunder för konflikter och bidra till fredliga lösningar av konflikter" kräver uppropet.

Jan-Erik Gustafsson

kritiska eu-fakta | nr151 | oktober | 2018 | 5

Photo Credit U.S. Army photo by Staff Sgt. David Overson

AUTONOMA VAPENPROJEKT VÄLJER ut angreppsmål utan mänsklig inverkan. Det kan till exempel vara så kallade beväpnade "quadcopters", som kan spåra och döda människor, som uppfyller vissa definierade kriterier, men innefattar inte kryssningsmissiler och drönare för vilka människor bestämmer

EU:s värdegrund – en dimridå för makten

EN ARTIKEL i boken Europaperspektiv 2018, EU i en världsordning under omvandling, skriver Erik O. Wennström att EU:s värdegrund är en vital del av den liberala världsordningen, som vuxit fram under flera decennier, en världsordning som nu utmanas på flera sätt. I de allt fler konflikter och motsättningar som uppstår både inom EU och utanför EU hänvisar EU-politiker och nationella politiker allt oftare till dessa värden.

Dessa sex så kallade grundvärden är inskrivna i Lissabonfördragets EU:s och Sveriges överordnade grundlag (Artikel två i Fördraget om den Europeiska unionen, FEU), som lyder: *"Unionen ska bygga på värdena respekt för människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstaten och respekt för mänskliga rättigheter, inklusive rättigheter för personer som tillhör minoriteter. Dessa värden skall vara gemensamma för medlemsstaterna i ett samhälle som kännetecknas av mångfald, icke-diskriminering, tolerans, rättvisa, solidaritet och principen om jämställdhet mellan kvinnor och män".*

Dessa allmänt formulerade värden är grunden för all maktutövning i EU vare sig det sker genom faktiskt handlande, lagstiftning eller ställningstaganden i förhandlingar, och som ytterst de oberoende domarna i EU:s överstatliga EU-domstol skall tolka när EU-politiker och EU-etablissemangen inte kommer överens i sakfrågor.

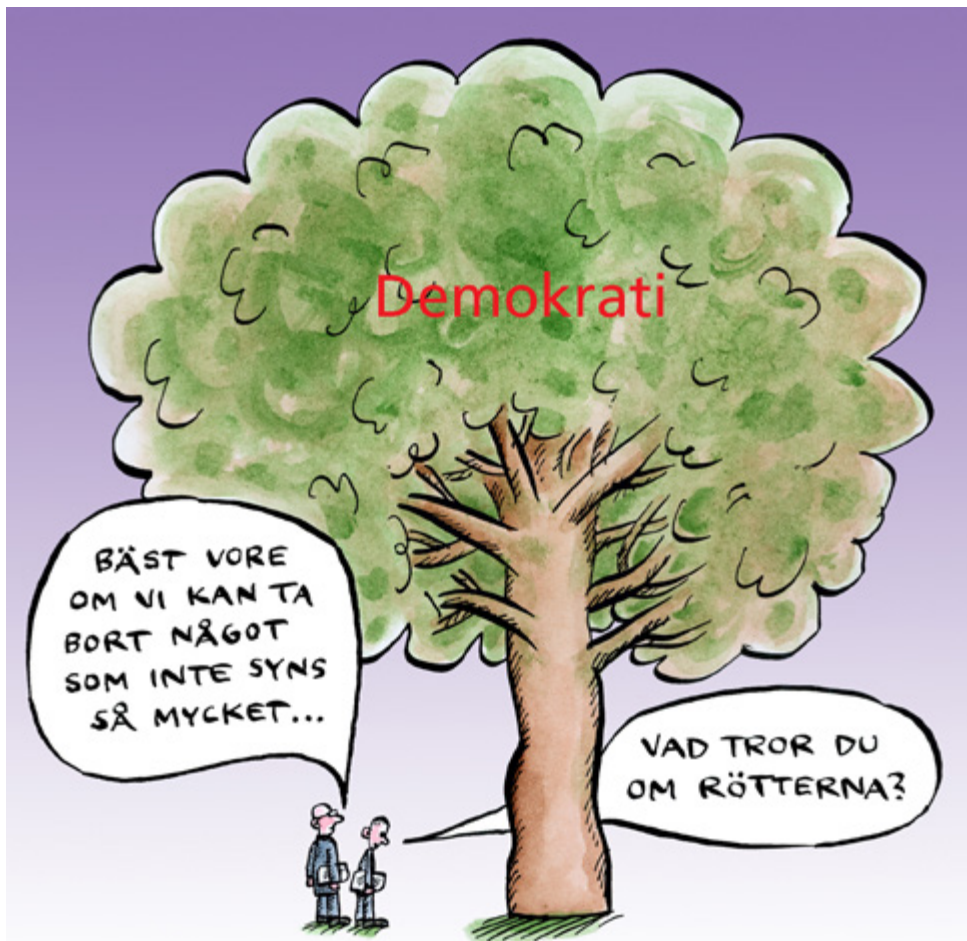
EFTER DET ATT Maastrichtfördraget kom på plats 1992, som slog fast den marknadsliberala ekonomin för kapital, varor, tjänster och arbetskraft att röra sig fritt och kravet på icke snedvriden konkurrens, har EU-lagt ned mycket kraft på att bygga en politisk union med imperialistiska ambitioner. Inför utvidgningsförhandlingarna med alla länder i Östeuropa fastslog Europeiska rådet 1993 "principer" för anslutning i de så kallade Köpenhamnskriterierna: Stabila institutioner som garanterar demokrati, rättsstatens principer, mänskliga rättigheter samt skydd för minoriteter; En fungerande marknadsekonomi liksom kapacitet att hantera det konkurrenstryck och de marknadskrafter som råder inom unionen; Förmåga att uppfylla de skyldigheter som följer av medlemskapet, inbegripet kapacitet att effektivt genomföra de regler, standarder och strategier som utgör kärnan i EU-lagstiftningen ("regelverket") samt förmåga att ansluta sig till den politiska, ekonomiska och monetära unionens mål.

I AMSTERDAMSFÖRDRAGET 1997 tillkom principen om frihet. I Konventionsfördraget 2004, som röstades ned av folken i Frankrike och Nederländerna, började principerna omtalas som värden och dessa värden

utökades med människans värdighet och jämlikhet. Alla de sex värdena i Konventionsfördraget infördes därefter oavkortat i Lissabonfördraget.

NU ÄR DESSA värden knappast likvärdiga. De tre senast tillkomna värdena är så vaga att varken EU-kommissionen eller övrigt EU-etablissemang kunnat förklara vad de betyder och ännu mindre hur de skall kunna tillämpas rättsligt. Visserligen motsvaras "respekt för människans värdighet" av artikel 1 i EU:s rättighetsstadga, "frihet" av artikel 6 och "jämlikhet" av avdelning III artiklarna 20-26, men Wennström anser att de tycks vara innehållslösa och därför bör tas bort ur Lissabonfördraget. Jämlikhet står i motsättning till den överordnade liberala åtstramningspolitiken, frihet kan betyda vad som helst och kan till exempel användas av EU-makten för att motivera privatiseringar och inför medborgarna motivera militära operationer utanför EU och EU har aldrig lyckats förklara vad en värdig människosyn är. Hur dessa värden hänger ihop med till exempel "känneteckna" tolerans och solidaritet i artikel två i FEU är fördolt i stjärnorna.

Kvar återstår de tre principerna/värdena i Köpenhamnskriterierna. Men även dessa är svåra att hantera inom ramen för den liberala världsordningen. Värdet "demokrati" har ingen fullständig motsvarighet i EU:s rättighetsstadga. I artiklarna 39-40 talas bara om rösträtt och valbarhet till Europaparlamentet och kommunala val, men inget sägs om den politiska majoritetens

förhållande till minoriteten och medborgarnas inflytande på politiken. Demokrati tycks för politikerna vara att bli återvalda både i nationella val och till EU-parlamentet. Mellan valen skall medborgarna helst inte ha några avvikande synpunkter från det nyliberala mantrat. Folkomröstningar i medlemsstaterna respekteras inte, om det blir fel utfall. Utanför EU verkar demokrati betyda att för Väst rätt president/statsöverhuvud vinner valet, så att beroendet till EU/Väst ligger fast.

Värdet mänskliga rättigheter, som rättigheten till arbete, bostad, dricksvatten, välfärd med mera är bara intressant, när det gynnar den marknadsekonomiska ordningen. För att utvidga sin globala konkurrenskraft använder sig EU av associationsavtal som regelbundet i en värdeartikel kräver respekt för mänskliga rättigheter och demokrati. Men denna artikel är alltid underordnad utökad handel på EU:s villkor och inträngande på nya marknader, som till exempel i fallen med apartheidstaten Israel och den fascistanknutna regimen i Ukraina.

Rättsstatsprincipen är kanske det värde som är mest utvecklat. EU-kommissionen har definierat det som sex delprinciper: legalitet; rättssäkerhet; förbud mot godtycke i förvaltningen (korruption); oberoende och opartiska domstolar, effektiva rättsmedel inklusive respekt för grundläggande rättigheter samt likhet inför lagen. Men som väktare av fördragen har EU-kommissionen det inte lätt att bevaka medlemsstaterna som fallen Polen och Ungern visar, när EU-institutionerna själva har svårt att uppfylla delprinciperna. Och utanför EU används hänvisning till brister i rättsstaten, demokrati och mänskliga rättigheter inte enbart för att framföra saklig kritik i samtal och meningsutbyten utan som förevändning för att lägga sig i suveräna staters angelägenheter och till och med verka för så kallad militär regimförändring som i Afghanistan, Irak, Libyen och Syrien.

WENNERSTRÖM SKRIVER ATT den nuvarande liberala världsordningen med EU som en aktiv aktör speglar den värld som Thomas Hobbe en gång beskrev som att den starke söker trygghet i sin egen styrka, med den svaga söker den i normerna. EU-värdena/normerna i artikel 2 FEU är de dimridåer som har lagts ut för att EU-etablissemangen skall behålla sin styrka och makt och sina personliga fördelar och för att dupera medborgarna.

Jan-Erik Gustafsson

KRÖNIKA

Största möjliga tystnad... schhh!!!

Valet är över men kaoset fortsätter. Jan Björklund försökte under Almedalsveckan faktiskt få upp EU-frågan på dagordningen, men misslyckades. Hans infallsvinkel var att misstänkliggöra EU-motståndet med hjälp av att Sverigedemokraterna (SD) och felaktigt påstå att de är de enda som förespråkar ett utträde ur EU (trots att de inte längre gör det).

INGET ANNAT AV partierna vill diskutera frågan trots att Sveriges förhållande till EU kommer att spela stor roll inom närmsta mandatperiod och för framtiden. EU planerar bland annat att höja EU avgiften med 40 procent, det vill säga med 15 miljarder för Sveriges del. Stefan Löfven (S) varnade i maj i år för att om EU-avgiften ökar så kan det komma att gå ut över välfärden. EU planerar också för att införa en EU-armé och det medför att Sverige måste öka sina anslag till militären. Det finns även en risk att Sverige kommer att ta beslut om att delta i Bankunionen som kan medföra att Sverige inte kommer att klara sig så bra i en kommande krasch av ekonomin utan vi blir tvungna att betala för banker i andra länder som vi inte har inflytande över och även för en krisande Euro. Det finns också

risk för att vi kommer att bli medlemmar av NATO, som EU är nära förbunden med, vilket medför att vi inte kan hålla oss utanför ett tredje världskrig.

MED TANKE PÅ allt som händer inom EU och att det påverkar Sverige i högsta grad, så är det mycket konstigt att det inte har varit en fråga i valet. Enligt Riksdagens EU-information präglas vardagsarbetet i riksdagen till stor del av EU, men som vanligt låtsas makthavarna inte om att vi är med i EU och att drygt 60 procent av de lagar som införs i Sverige har sitt ursprung i EU. Istället försöker man blåsa upp ett undergångsscenario om man vill diskutera Svexit och koppla det till SD. SD har ingen radikal politik när det gäller EU, utan deras ingång är främst nationalistisk. Nej till EU:s ingång är demokratisk. Vi vill ha demokrati där befolkningen själv kan besluta över sin framtid. I EU är nyliberalismen inskriven i fördraget, det mesta hemligstämplat och makthavarna tillåts undandras sitt ansvar.

...men i Sverige råder tystnad.

Kerstin Nordqvist

Bild: Robert Nyberg

Arbetslöshet

I många länder i Europa råder högkonjunktur. Arbetslösheten har minskat men ungdomsarbetslösheten är hög – minst dubbelt så hög som genomsnittet i EU. De unga fungerar som en arbetsmarknadsbuffert. Medan hela EU har en arbetslöshet på sju procent så är genomsnittet för de unga 14,5. I flera länder som Grekland, Spanien och Italien har stora delar av ungdomarna därmed berövats rätten till sin framtid.

Arbetslöshet	Unga	Totalt
Grekland:	40%	20%
Spanien	30%	15%
Italien	30%	10%
Sverige	17,5%	6,5%
EU	14,5%	7%

Arbete – låg lön

Många av de ungdomar som har arbete får en låg lön – speciellt

unga, kvinnor och invandrare. I många EU-länder har det införts minimilöner som avsiktligt satts lågt för att tjäna som incitament för att tvingas söka bättre betalda jobb. Istället fungerar detta oftast som rena fattigdomsfällor. Sverige har tagit de första stegen mot minimilöner genom införandet av etableringsjobb med lön på drygt 14 000 kronor netto. Genom avregleringar i arbetsrätt och anställningsvillkor hänvisas ofta unga till kortvariga arbeten, timvikariat, deltidsarbeten eller arbeten med obekväma arbetstider. Försämringar i arbetsrätt och anställningsförhållanden slår även de hårdast mot unga, kvinnor och invandrare.

Skola

Sverige har sedan enhetsskolereformen haft en jämlik skola. I samband med EU-inträdet genomfördes en avreglering av det svenska skolväsendet 1992, baserad på EU:s konkurrenslagstiftning. Med detta införde Sverige en frivillig mycket långtgående marknadsanpassning av den svenska skolan. Resultatet har

Europas ungdom

blivit en kraftig faktor i den segregationsspiral som Sverige nu upplever. Den slår kraftigast mot unga, kvinnor och invandrare.

Boende

Under processen att anpassa Sverige till ett kommande EU-medlemskap som inleddes redan mot slutet av 1980-talet avskaffades de statliga subventionerna till bland annat räntor till allmännyttiga bostadsföretag och slutligen även kommunalt stöd. I stället började man lita till marknadens intresse för att lösa försörjningen av nya bostäder. Efter en anmälan från fastighetsägarföreningen till EU-domstolen om allmännyttans nära ekonomiska koppling till kommunerna genomfördes en lagändring där de allmännyttiga bostadsföretagen skulle drivas helt affärsmässigt – på samma grunder som privata värddar. Den kommunala principen om självkostnad för kommunala tjänster gällde då inte längre boende och byggande. Ansvaret för bostadsbyggande lades helt i händerna på marknaden. Resultatet har blivit kostsamt och dyrt byggande med höga hyror, i huvud-

sak bostadsrätter, för dem som har råd.

Ungas möjligheter till lagom stora och prisvärda hyreslägenheter är starkt begränsad. Den förda helt EU-anpassade bostadspolitik har blivit en starkt bidragande faktor till segregerat boende och till den allmänna segregationsspiralen i dagens svenska samhälle. Bostadsbristen slår hårdast mot ungdomen som har svårt att komma in på bostadsmarknaden och tvingas till återkommande flyttande mellan tillfälliga andrahandskontrakt.

Högskola

Det frivilliga EU-samarbetet ”Bologna-processen” som Sverige deltar i har lett till en omfattande marknadsorientering i högskolepolitiken. De stora universiteten skiljs från staten genom att ombildas till stiftelser. Samarbete med näringslivet hyllas och forskningen marknadsanpassas. Starka krafter vill se högskolan avgiftsbelagd, något som skulle bli en dödsstöt för allas möjlighet och rätt till högre utbildning.

Orsaken?

Det finns en mängd orsaker till denna strukturella diskriminering av de unga. Låt oss ange några huvudpunkter:

EMU

EMU-systemets konstruktion har medfört en omfattande värdeöverföring från länder i syd till de rika industriländerna i nord med Tyskland i spetsen, men även länder som Finland har haft stora problem. Orsaken är att vid medlemskap i EMU kan länderna inte parera ekonomiskt ojämnt handelsutbyte med att justera värdet på sin egen valuta. EMU-länderna sitter därmed i ett skruvstäd. Det är ungdomen som får betala priset.

Åtstramning

EU är det gemensamma organet och forumet för europeisk åtstramning av offentliga medel. Under finanskrisen accentuerades detta ytterligare med finanspakten där alla länder skickar in sina budgetar för godkännande innan de läggs fram för de nationella parlamenten. Då den offentliga sektorn i ett modernt samhälle är en viktig del av ekonomin innebär det att man låter den gå på sparlåga. Möjligheten till offentliga investeringar eller stöd till infrastruktur blir starkt begränsat. Den omfattande omställning som är nödvändig för att uppnå ett klimatneutralt samhälle kan inte genomföras. Istället litar man på marknadskrafterna. EU:s inre marknad fungerar dessutom som en arena för stora oligopol. Dessa är primärt intresserade av att tjäna pengar men mindre intresserade av att investera då det ökar kostnaderna.

Klassamhälle och segregation

Den politiska överrock av åtstramning, avreglering, kommersialisering med mera, som genombrottet för den inre marknaden medfört har i andra änden medfört en omfattande utveckling av ett nytt europeiskt klassamhälle och en omfattande segregation. Många av de ungdomar som drabbas befinner sig i klassamhällets undre skikt kombinerat med segregation. EU fungerar som en politisk garant för detta system. Det europeiska klassamhället är ett hot mot det gemensamma samhället. EU:s åtgärder med ingångslöner och minimilöner fungerar som fattigdomsfällor och förstärker utveckling mot ett tilltagande klassamhälle.

EU – den stängda unionen

Inte bara Europas ungdom drabbas av EU. Ungdom i länder och regioner nära EU påverkas. I Nord- och Västafrika påverkas näringsliv och jordbruk av mördande konkurrens från EU:s jordbruksexport och industrivaror samt utfiskning från EU-ländernas fiskeflottor. Den intervention som flera EU-länder deltog i mot Libyens diktator Gaddafi slog sönder en viktig källa till arbete för många gästarbetande unga i Västafrika. Den svaga ekonomiska utvecklingen i många av dessa postkoloniala länder tvingar ungdomarna att försöka ta sig till Europa. I många konflikter, inte minst kriget i Syrien tvingas stora grupper såväl unga som gamla fly för sina liv. EU gör allt för att stoppa möjligheten att ta emot flyktingar. Priset har betalats av 10 000-tals drunknade flyktingar i Medelhavet. EU:s intresse för länderna i Nord- och Västafrika består av möjligheten att exploatera dessa marknader. Priset betalas till stor del av dessa länders ungdomar.

Per Hernmar

Sverigedemokraternas EU-politik

En historia om politiskt vinglande och opportunism

Foto: Kerstin Nordqvist

Jimmie Åkesson

SD som EU-motståndare

På bara ett par år har Sverigedemokraterna (SD) hunnit inta minst tre olika hållningar i EU-frågan. Ett rekord i politiskt vinglande. I många år var SD helt emot ett svenskt EU-medlemskap. Det baserades på den kulturrasism som på 1980-talet ersatte den äldre och misskrediterade rasbiologin. Den moderna kulturrasismen ser olika kulturer som omöjliga att existera sida vid sida i ett och samma land. Det leder till motsättningar och försvagar landet. Eftersom EU var ett mångkulturellt projekt som skulle leda till motsättningar och försvagning så var SD motståndare till detta EU.

SD som EU-vänner

När SD började växa och fick ett politiskt genombrott blev det nödvändigt att näringslivsanpassa politiken. Därför ströks kravet på att Sverige ska lämna EU från SD:s partiprogram. Kritiken från gamla ledande krafter var hård men SD:s partiledning var klar på hur viktigt det var att offra partiets linje i EU-frågan för att göra partiets politik mer strömlinjeformad. Flera av dessa kritiker lämnade därför SD och gick med i det nybildade Alternativ för Sverige.

SD som Sveriges David Cameron

Att SD lämnade kravet på att Sverige ska lämna EU märktes dock inte så mycket i retoriken som fortsatte att vara starkt EU-kritisk – på många punkter nära EU-motståndarna.

SD gjorde klart att man ville omförhandla villkoren för Sveriges EU-medlemskap och därefter genomföra en folkomröstning. Det var samma politik som David Cameron, som först försökte omförhandla villkoren för det Brittiska EU-medlemskapet och därefter utlyste en folkomröstning för att få sin uppgörelse med EU godkänd. Nu gick det inte som David Cameron ville då den brittiska valmanskåren istället röstade för att lämna EU.

I en TV-debatt före den brittiska folkomröstningen mellan Jonas Sjöstedt och Jimmy Åkesson hävdade Sjöstedt att Sverige på lång sikt bör lämna EU men att han var motståndare till folkomröstning i Sverige. Åkesson däremot var för att Sverige skulle stanna i EU med ett omförhandlat EU-medlemskap och därefter hålla en folkomröstning (samma linje som Cameron)

SD åter som EU-motståndare

Inför valet 2018 gjorde SD ytterligare en 180 graders sväng från EU-anhängare till att på nytt skriva in att Sverige ska lämna EU, på lång sikt. Dock ska Sverige stanna kvar i den inre marknaden. Det innebär att SD anser att Sverige ska underordna sig den inre marknaden som ytterst styrs av EU och är underordnad EU-lagstiftning och EU:s domstol. Ett sådant EU-utträde är inget riktigt utträde. Det är att göra en läpparnas bekännelse för att samtidigt stanna kvar i EU. I en intervju i tidningen Dagens Industri framförde Åkesson kravet på att Sverige ska lämna EU. Men redan några dagar senare skickade man fram Rickard Jormsdorf för att lugna alla EU-vänner. SD:s krav på att lämna EU ska ses på lång sikt – näringslivet och EU-vännerna behöver inte vara rädda för SD:s EU-politik.

SD har på några få år intagit tre positioner i EU-frågan - ett politiskt vinglande och hattande utan motstycke. SD:s linje i EU-frågan och dess EU-kritik förtjänar inget som helst förtroende. SD:s opålitlighet, principlöshet och opportunism är svårslaget.

Verkliga och falska EU-motståndare

Massmedia vill ha en "bad gay" som EU-motståndare och ger ofta SD den rollen. Massmedia vill göra en förenklad nyhetsvinkling och klumpa ihop demokratiska EU-motståndare med odemokratisk och rasistisk nationalism. Massmedias krav på källkritik gäller dock inte frågan om vilka som verkligen är EU-motståndare - uppenbarligen då man inte vill erkänna att de verkliga EU-motståndarna är de som står för nationellt folkstyre, oberoende och alliansfrihet, antirasism, välfärd och mänskliga rättigheter.

Per Hernmar

[klipp & kommentarer]

Europadebatt i olika regioner

Sverige: Debatt saknades helt inför valet i september. De ledande partierna och den borgerliga pressen vill inte diskutera detta. Inte ens vänsterpartiet ville ta upp en diskussion. FNEU har försökt, men inte nått ut.

Tyskland: När Merkel träffar Österrikes kansler Sebastian Kurz handlar diskussionen om europapolitiska ämnen. Kurz tycker det är mycket viktigt att EU:s yttre gräns förstärks. "Utan ordentliga yttre gränser kan man inte ha öppna inre gränser i Europa. Därför är det så mycket viktigare att stärka Frontex och EU:s yttre gränser", säger Kurz. Frontex är EU:s gräns- och kustbevakningsbyrå. Kurz skulle följande måndag besöka Emmanuel Macron i Paris. Han ska också diskutera med Merkel om läget i förhandlingarna om Storbritanniens utträde ut EU.

Tyskland är Österrikes viktigaste handelspartner. Under besöket spekulerades i Berlin att den ungerske ministerpresidenten Viktor Orbán skulle utgöra ett tema för samtalen. Kurz anses vara nära förbunden med Orbán och både Kurz och Orbán, liksom Merkel tillhör den konservativa EU-partigruppen EPP (Group of the European People's Party, där även de svenska moderaterna och kristdemokraterna är med). EU-parlamentet hade förra veckan inlett ett rättsstatsförfarande mot Ungern och förebrår Orbáns regering för systematiska brott mot demokratin och rättsstaten.

Die Welt

Bayern: I de ankomstcenter, där flyktingar tas emot, blir de undersökta, får eventuell läkarvård och får stanna i 18 månader. Joakim Herman i Bayern stolt över centren, men det finns kritik mot dem, särskilt för att de delvis tillkommit för att motverka kritik från Alternativ för Tyskland (AfD). Personalen tycker det går bättre nu än 2015, när det kom flera hundra per dag. Då var det knepigt. Ibland hade man svårigheter att få fram tillräckligt med mat och sängplatser. Nu kommer det bara 10-15 per dag och det går mycket lättare. Men det finns kritik mot att det tar så lång tid och en del anser att det mesta går ut på att så många som möjligt ska utvisas.

Aktuell opinionsundersökning visar att CDU/CSU (kristdemokraterna), FDP (liberalerna) och AfD förlorat en procent var, men Die Grünen (miljöpartiet) har gått upp en procent och SPD (socialdemokraterna) två procent. Om det vore val idag skulle CDU/CSU få 30 procent, SPD 18 procent, FDP åtta procent, Die Grünen 16 procent, die Linke (vänsterpartiet) tio procent och AfD 13 procent. Fem procent skulle välja ett annat parti. AfD har gått tillbaka eftersom deras närhet till de höger-radikala har blivit tydligare.

Polen: EU är orolig för läget i Polen. Det har tillkommit nya lagar inom domstolsväsendet och parlamentet avskedar domare och utser nya, men Ungern håller Polen om ryggen. USA det vill säga president Trump talar om att USA-militär ska finnas permanent i Polen.

Ungern i konflikt med EU

Förra veckan röstade Europaparlamentet för att inleda ett sanktionsförfarande genom att göra bruk av den så kallade atombombsklausulen, artikel sju i Lissabonfördraget. Enligt den kan en medlem förlora sin rösträtt i det Europeiska rådet om det inte respekterar unionens grundläggande värden om demokratiska fri- och rättigheter. I Ungern har både yttrande-friheten och rättsväsendets politiska oberoende underminerats av de reformer Victor Orbán genomfört sedan han kom till makten igen 2010. Över 50 ledamöter yttrade sig vid sammanträdet den elfte september, vilket visar på hur viktig frågan var. Orbán hade dock starkt stöd från den europeiska högern. En övervägande majoritet i parlamentet var dock kritisk mot Orbán och högern i parlamentet är splittrad. I slutet av förra året inledde EU-parlamentet samma process mot Polen, eftersom regeringen där genomdrivit samma typ av reformer som Viktor Orbán.

Processen är dock både lång och krånglig innan ett land stängs av i Europeiska rådet. Först ska parlamentet komma överens om att risken finns, sedan ska parlamentet rösta om man ska gå vidare med processen. Vid röstningen onsdagen den elfte september röstade 448 av 663 ledamöter för att artikel sju skulle tillämpas mot Ungern. I nästa steg, artikel 7.2 upprepas samma sak igen. Om mer än två tredjedelar röstar för, går frågan vidare till rådet.

I rådet krävs enighet och i Ungerns fall har både Polen och Tjeckien, vilka ingår i den så kallade Visegrad-gruppen deklarerat att de kommer att lägga in sitt veto. Så det lär inte bli någon förlorad rösträtt för Ungern.

Brexitförhandlingar pågår

Theresa May anser att om hon inte får fram ett avtal går man ur utan avtal. Hon vill inte ha någon ny folkomröstning om avtalet, som Labour föreslagit. Vid EU:s informella toppmöte i Salzburg hade Theresa May möjlighet att tala direkt med regeringscheferna om hur hon vill lösa Brexitförhandlingarna. Hon höll ett längre tal där hon framhöll att med god vilja går det att få ett avtal som är acceptabelt för båda parter. Hon ansåg att det ursprungliga förslaget från EU-kommissionen var oacceptabelt för Storbritannien och var glad att Michel Barnier, EU:s chefsförhandlare, medgav att det behövs en ny lösning.

Viktigt är att uppnå en uppgörelse om gränsen på den irländska ön. EU har en reservlösning, där Nordirland ingår i EU:s tullunion och inre marknad. Men då uppstår i stället en gräns på irländska sjön, vilket är svårsmält för May. Barnier har sagt att man från EU:s sida är villig att undvika tullkontroller direkt i hamnarna, men anser att man måste avgöra vilka varor som behöver kontrolleras av vem och var. Donald Tusk, europeiska rådets ordförande sade att läget är mer hoppfullt. Han kommer att föreslå ett extra toppmöte i mitten av november.

DEBATT

En förlorad förståelse – EU saknar industripolitik

TIO ÅR EFTER finanskrisen är återhämtningen i EU långsam. Enligt Eurostat i juni ligger arbetslösheten fortfarande på cirka sju procent, eller åtta om man bara räknar eurozonen. Spanien med 16 och Grekland med 21 procent är fortfarande ekonomiska och politiska hårdsmältor. Lettland har kunnat undvika massarbetslöshet bara genom att 20 procent av befolkningen - i första hand de unga - har emigrerat.

Varför går det så långsamt? En del ekonomer som till exempel Paul Krugman, Joseph Stiglitz och Mark Blyth pekar - förutom på eurons felkonstruktion - på den självspäkning som EU:s styrande elit ägnar sig åt under namnet austerit, austérité, Austerität - eller närmast åtstramning på svenska. Likt 1920-talets motsvarigheter tror de sig kunna spara sig ur finanskriser, och med spara menar de att hålla nere den ekonomiska verksamheten. Den svenska eliten är inne på samma linje med sitt så kallade finanspolitiska ramverk som säger att staten måste gå med vinst och att stora långsiktiga investeringar därmed är förbjudna.

Nu bör vi ju veta efter trettioårs krisen att detta inte fungerar. Det är därhusmässigt att tro sig bli rikare genom att inte arbeta, som Ernst Wigforss uttryckte sig 1932. Att en hel världsdels härskande klass håller liv i föreställningen betyder att det uppenbarligen är mycket mer än en tillfällig villfarelse det är fråga om.

I SJÄLVA VERKET är det hela synsättet på hur samhället fungerar och vart utvecklingen bör gå som har ändrats, säger den norske ekonomen Erik Reinert i sin artikel Towards a better understanding of convergence and divergence. I princip ända från

renässansen fram till ungefär 1992 har det i princip rätt enighet om att a) produktion var huvudsaken och olika produktiva verksamheter sågs som kvalitativt olika, med olika behov av kunskap och organisation, och med olika utbyte, b) finanspolitikens syfte var att se till att produktionen och samhället utvecklades till något kvalitativt bättre, och c) det var viktigt att alla människor hade någon form av sysselsättning och bidrog till

Bild: Robert Nyberg

helheten. Sen fanns det förvisso skilda politiska uppfattningar om hur detta skulle gå till, vem som skulle bestämma vad och hur frukterna skulle delas.

Detta synsätt styrde till exempel Marshallhjälpen, där det erkändes att Tyskland (och Västeuropa generellt) skulle gå under om de inte försågs med en industri som var minst lika god som

USA:s. Det styrde också Spaniens EU-anpassning, Spanien fick gott om tid på sig, och dessutom goda krediter för att gradera upp sitt näringsliv till generell EU-standard.

I Maastrichtfördraget 1992 infördes helt nya övergripande

principer. Sedan länge hade ekonomer försökt mäta den samhälleliga målfyllnelsen ovan men inte lyckats särskilt bra. Som bäst hade de kunnat sätta siffror, det vill säga fänga kvantitativa förhållanden. I Maastrichtfördraget antogs helt enkelt att siffrorna var verkligheten. Alla verksamheter bedömdes därmed som kvalitativt lika. Om till exempel Rumäniens avancerade industri inte kunde matcha Tysklands från dag ett borde denna konkurreras ut; rumänerna kunde ju leva på något enklare - sälja kofångare till exempel, vilket står för cirka fem procent av Rumäniens exportinkomster. Att enkla verksamheter betalar sig sämre och har sämre utvecklingsmöjligheter kan inte förstås om man inte kan föreställa sig att produktion har kvalitativa olikheter.

Politiken har drabbat hela EU:s periferi. Hela periferins näringsliv har styrts över från strävan efter industrialisering (som låt vara ineffektivt drevs under östblockstiden) till "komparativa fördelar" som det eufemistiskt heter enligt Maastrichts frihandelsprinciper. Är Grekland bra på turism är det detta de ska leva på. Sammansättningsfabriker - det som i Mexico kallas maquiladoras - får bli till exempel Estlands lott.

MEN FÖRHÅLLNINGSSÄTTET

drabbar även EU:s centrumländer. Inte bara i form av arbetslöshet.

Redan 2006 uppmärksammade den nyss avlidne Samir Amin det märkliga fenomenet att EU, ensamt bland de industriella giganterna, inte hade någon industripolitik. Kina, Japan, till och med USA gynnar och göder de mest avancerade av sina industriella verksamheter för att hålla dessa vid liv och hälsa, eftersom de vet att det är där pengarna i framtiden finns. Men i EU är detta förbjudet. Det kallas marknadshinder. Medlemsstaternas och EU:s uppgift är att se till att konkurrensen fungerar och skärps, någon annan uppgift har de inte. All verksamhet är lika bra, och det är till och med möjligt att subventionera hushållsnära tjänster, de minst högteknologiska verksamheter man kan tänka sig.

Och utsvältningen av periferin drabbar indirekt även kärnländerna som tvingas hålla krisande periferier under armarna med socialhjälp och bidrag.

Att verksamheter är kvalitativt olika är nyckeln till all ekonomisk utveckling, enligt Reinert. Ekonomisk utveckling inträffar när effektivitetstillväxten inom en verksamhet är stor. I början av 1800-talet var textilindustri den bransch där den största utvecklingen skedde, det vill säga där effektivitetstillväxten var störst. Mot slutet av 1800-talet hade man kommit så långt som det gick där och då och textilindustrin prackades på fattiga länder som Kina och Indien. Istället kastade sig Västeuropa och Nordamerika över elteknik och metallurgi, där effektivitetstillväxten då var störst.

Att på detta sätt ägna sig åt den verksamhet där effektivitets-

tillväxten är stor och man snabbt lär sig nya revolutionerande sätt att åstadkomma mer med mindre arbete är sådant man blir rik på. Att exempelvis passa upp på turister går inte att utveckla lika väl. Den som har fått detta på sin lott blir relativt fattig. Den

Bild: Robert Nyberg

som ägnar sig åt enkelt industriarbete där management och Forskning & Utveckling sker nån annanstans likaså. Det är som sagt en förståelse som har härskat i bortåt 500 år, men som nu har försvunnit från Europa. I Kina härskar den dock framgent - med gott resultat.

VARFÖR ÄGNAR SIG då EU och dess medlemsländer åt den här självmordspolitiken? Olika orsaker har föreslagits.

Det vanligaste är att det är den tyska industrin som ligger bakom. De vill gärna ha en halvkolonial periferi som kan göra rutinjobb för låga löner och de vill gärna ha en fattigdomszon runt sig som ser till att den gemensamma valutan hålls lågvärderad så att tyskarna kan sälja på export. Svagheten i den teorin är att det är svårt att förstå varför alla andra EU-regeringar ställer upp på detta. Det är ju de som tvingas städa upp, under stigande vrede från sina egna väljare.

En i mitt tycke aningen mer trovärdig teori är att industrielisterna har förlorat makten och att finansvärlden styr, det vill säga de som tjänar pengar inte på produktion utan på pengar. För industriägare är det självklart att olika verksamheter är kvalitativt olika - men för finansärer kan allting uttryckas i kronor och öre och deras avstånd från det praktiska hantverket är oändligt stort. På börsens tavlor är enda skillnaden mellan Vardaga, Sandvik och Sony deras respektive börsvärde. Därför passar Maastrichtpolitikens utslätade synsätt så bra, kanske det är det enda de kan föreställa sig.

Men varför resten av samhället fortsätter att underordna sig börspolitiken är lika oförklarligt.

Jan Wiklund

DEBATT

EU vill intensifiera sin nykolonialism i Afrika

EN LEDARE i denna tidning i mars 2017 skrev jag att när EU:s sex grundarländer bildade EEC 1957 (idag EU), så var EU inte ett fredsprojekt utan en konstruktion för att Europa skulle kunna behålla kontrollen över sin kolonier i Afrika - ett Eurafrika som akademiker har beskrivit det.

NU 2018 HAR EU inte gett upp dessa nykoloniala och imperialistiska ambitioner. I juni föreslog EU 123 miljarder euro i "hjälp" skall pumpas in i Afrika och därutöver 10,5 miljarder euro i en så kallad fredsmekanism (Peace Facility) som skall

Bild: leif

kunna användas för att köpa vapen för användning i krisområden. EU:s höga representant för utrikes affärer Frederica Mogherini sade till media när hon lanserade vad som kallas ett schema för "grannskap och världen" (Neighbourhood and the World) att öka det internationella biståndet till 123 miljarder euro i nästa långtidsbudget 2021-2027 var "först och främst ett politiskt ställningstagande till förmån för ett starkare EU i internationella affärer... vilket kommer att tillåta ett tydligare fokus på politiska målengagemang med partners, i linje med EU:s värden och prioriteringar".

Den icke-valda EU-kommissionen försvarade sin plan att höja biståndet med nästan 30 procent genom att säga att "i tider av osäkerheter över hela världen måste EU stärka sin roll som en global aktör som är pålitlig, ansvarsfull och förutsägbar, politiskt såväl som finansiellt".

Utgifter för biståndet skall öka mest till Afrika söder om Sahara, från 26,1 miljarder euro till 32 miljarder över sjuårsperioden. Nio miljarder är öronmärkt för utgifter relaterade till migration. Enligt Mogherini skall fredsmekanismen finansiera EU:s militära operationer i "partnerländerna" som till exempel Somalia och Centralafrikanska republiken. Syftet är också att finansiera länders militärer med "infrastruktur och utrustning för militär hjälp", vilket Mogherini menade kunde leda till inköp av EU-vapen.

En särskilt öronmärkt region för stöd är "G5 Sahelbältet" i Västafrika. Förra året samtyckte Burkina Faso, Chad, Mali, Mauretanien och Niger till att sätta upp en gemensam militär styrka för att bekämpa jihadister i området. Sedan 2014 är tre tusen franska soldater under "Operation Berhane" stationerade i Chad. Kanske inte så underligt då att president Emmanuel Macron i april sade att "Europa har sitt öde bundet till Afrika". Men den stora förändringen som kan inträffa är att EU riskerar att i framtiden få betala för att Frankrike skall kunna tillägna sig åtråvärda naturresurser i några av de fattigaste länderna i världen.

ATT EU SKALL betala för vapen borde var en känslig fråga för några medlemsstater som till exempel Sverige, särskilt som det inbegriper länder med en historia av politisk oro och brott mot mänskliga rättigheter. Mogherini säger att EU:s fredsmekanism, som dock måste godkännas av alla medlemsstater, kommer att göra det lättare att stabilisera motsträviga länder som Mali, Somalia och Centralafrikanska republiken. "Både européer och våra partners i världen förväntar sig mer och mer att EU bidrar med säkerhet i vår region och därutöver", sade hon.

Enligt kommissionen skall fredsmekanismen vara ett komplement till andra EU:s säkerhets- och försvarsscheman, inklusive 13 miljarder euro till EU:s försvarsfond, som skall lägga grunden för en närmare militär integration inom EU och en eventuell EU-armé.

KOMMISSIONEN HOPPAS PÅ att få ett godkännande av fredsmekanismen under den första halvan av 2019, så att den kan påbörjas 2021. Finansieringen skall ske utanför EU:s långtidsbudget och grundas på medlemsstaternas bruttonationalinkomst. Diplomater säger att frågan om EU skall leverera vapen inte har formellt diskuterats bland EU-ministrarna. Så det finns alla möjligheter för fredsorganisationer och enskilda att protestera mot EU:s globala militära ambitioner och kräva av den svenska regeringen och riksdagen att inte säga ja till EU:s fredsmekanism, som kräver enhällighet för att kunna antas i det Europeiska rådet.

Jan-Erik Gustafsson

"Russofobi" eller något annat?

JAN-ERIK GUSTAVSSONS LEDARE "Russofobi – i stället för att lösa inhemska problem" i Nummer 149 av Kritiska EU-fakta är tankeväckande. I Västvärlden har neoliberalismen, det vill säga en form av marknadsfundamentalism kommit att dominera. I stället för att diskutera neoliberalismens avigsidor kan man peka på en yttre fiende och odla ett slags "russofobi". Gustavsson pekar på vad han ser som den "fascistansstrukna kuppen i Ukraina 2014" och kritiserar såväl EU som USA.

Några av oss som vill reformera EU eller se en ändring på Sveriges relation till EU pekar på demokratibrister inom EU. Samtidigt ser vi att demokratiproblemen inom EU är små vid jämförelse med situationen i Ryssland. Det som kritiseras i Väst är knappast ryska folket utan de element av diktatur som karak-

"*...demokratiproblemen inom EU är små vid jämförelse med situationen i Ryssland*

täriserar regimen i det nuvarande Ryssland. På samma sätt kan man vara kritisk mot utvecklingen i Turkiet, Egypten, Polen, Ungern där det fria ordet begränsas. Det ligger i vårt intresse att inte stillatigande åse den utvecklingen. Vi har alltså enligt min bedömning gemensamma intressen med den del av ryska befolkningen som eftersträvar demokrati.

I EN DEMOKRATI behöver vi inte ha samma åsikter. I mitt fall handlar kritiken av Ryssland inte om ryska folket utan om en regim där yttrandefrihet och organisationsfrihet begränsas. I den mån detta kan uttryckas som en form av "fobi" blir det väl en fobi mot nationer som införlivat element av diktatur i sitt styrelseskick.

Peter Söderbaum
Professor emeritus, ekologisk ekonomi

Svar till Peter Söderbaum

MIN AKADEMISKA KOLLEGA Peter Söderbaum och jag verkar vara överens om att västerländsk marknadsfundamentalism har blivit ett globalt problem, men Söderbaum verkar inte vilja kalla Väst och EU:s svartmålning av Ryssland som russofobi utan "något annat".

NU HANDLAR INTE min ledare om Rysslands inre demokratiska problem som till exempel de auktoritära tendenser som finns i Ryssland, men som lika väl finns i de flesta av EU:s medlemsstater. EU har heller aldrig varit ett demokratiprojekt. EU är skapat av de amerikanska och europeiska storföretagen och deras politiska beskyddare för att vinna dominans över världsmarknaden. Trots att folken i Frankrike, Nederländerna och Irland röstade emot EU:s förslag till grundlag genomfördes den ändå som Lissabonfördraget 2009. I Sverige bestämde våra riksdagspolitiker att vi inte ens fick rösta om vår idag överordnade EU-grundlag. Det räcker också att peka på att EU-kommissionen, Europeiska centralbanken (ECB) och Internationella valutafonden (IMF), den så kallade Trojkan, tvingat Grekland till demokratisk och ekonomisk underkastelse.

DET VÄRDELADDADE BEGREPPET russofobi används knappast i svensk media, men det finns inte "något annat". I ett pressmeddelande i Common Dreams (en ideell USA-baserad nyhetswebbplats) den 14 september som fått en del spridning i sociala media har den irländska Nobelfredspristagaren 1976 och aktivisten Mairead Maguire uppmärksammat den ökande mängden av anti-Rysk propaganda i media. Hon skriver att "demoniseringen av Ryssland, menar jag, är en av de mest

farliga saker som händer i vår värld idag". Ryssland har en försvarsbudget, som bara är en tiondel av USA:s och hon säger att västliga media har återgått till en Kalla kriget era. Maguire menar att världens folk har underkastats en västlig propaganda som baseras på lögn och felaktig information, som har utmynnat i invasioner och ockupationer av Nato (med EU-stöd) som har förklänts till "humanitära interventioner" eller "rätten till skydd" (Responsibility to protect R2P) i Jugoslavien, Irak, Libyen och nu senast USA, EU och Nato:s alltmer misslyckade försök att beröva det syriska folket dess nationella oberoende.

Motsatsen till Maguire är den brittiske journalisten Edvard Lucas. Redan i maj 2017 fick han i Agenda i SvT breda ut sig om störningsaktioner inför det svenska valet och okritiskt få påstå att "ryssarna ser helst en ryssvänlig svag regering i Sverige". Men varken statsministern, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (MSB) har påstått att ryska troll eller provokatörer störde valet den nionde september. Däremot tilläts Lucas i en ledare i Svenska Dagbladet (SvD) den 13 maj skriva den förmodligen mest russofobiska och antiintellektuella artikel som publicerats i Sverige. Lucas presenteras som Senior analytiker för amerikanska tankesmedjan Center for European Policy Analysis (CEPA) och som kolumnist i The Economist. Men SvD undviker att nämna att CEPA finansieras av både Pentagon och Nato och rustningsindustrier som Lockheed Martin, Bell Helicopters, Raytheon, BAE systems (Europas största försvarsindustri i vilken SAAB ingår) med mera.

Jag instämmer med fredsaktivisten Maguire som skriver att det är hög tid för oss som bor i Europa att vägra låta oss ställas i en position där vi tvingas välja mellan våra ryska och amerikanska bröder och systrar.

Posttidning B

Avsändare:

Kritiska EU-fakta

**Viktoriahuset, Linnégatan 21, 3 tr,
413 04 Göteborg**

GALLERIET/lehån

